

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 23T/18/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715010209
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Medved'
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2016:5715010209.4

Rozhodnutie

Okresný súd Martin v konaní pred samosudcom JUDr. Jozefom Medved'om, na hlavnom pojednávaní dňa 13.9.2016 v trestnej veci proti obž. M. G., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., takto

rozhodol:

Obžalovaný M. G.V., D.. XX.X.XXXX S. O., trvale bytom X.. O.. F.. Š. XXXX/XX, S.H., P. O., t.č. Ú. Z.,

uznáva sa za vinného, že

ako otec mal. U. G., D.. X.X.XXXX a mal. O. G., D.. XX.X.XXXX, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu zo Zákona o rodine a určenú rozsudkom Okresného súdu v Martine pod č. k. 5P/12/13-14 zo dňa 30.10.2013, vykonateľným dňa 26.11.2013, ktorým sa zaviazal prispievať na výživu mal. O. sumou 80,-Eur a mal. U. sumou 100,-Eur mesačne od 1.9.2013, vždy do každého 25-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky O. M., D.. XX.X.XXXX, ktorej boli deti zverené do osobnej starostlivosti, pričom túto povinnosť si neplnil pravidelne a v určenej výške od mesiaca september 2013 do doby nástupu na výkon trestu odňatia slobody dňa 31.05.2016 s výnimkou úhrady vo výške 50,-Eur v januári 2014, čím mu vznikol dlh na výživnom po odpočítaní exekúcie vo výške najmenej 5.070,-Eur, a to aj napriek tomu, že bol živnostník a ako sám uviedol, dosahoval príjem, z ktorého by bol schopný platiť výživné vo výške, v akej sa zaviazal v súdnom rozhodnutí, od 6.8.2014 do 9.9.2014 bol zamestnaný v Z. J. Z. Z., Z..F..P.. a pracovný pomer bol ukončený v skúšobnej dobe, tiež vykonával živnosť pod obchodným menom M. G., L. : XXXXXXXXX, ktorú ukončil až 18.02.2016, zároveň vykonával práce na základe dohody o vykonaní práce uzavreté so Z.P. V. H. Z., Z..F..P., L. : XXXXXXXXX od 1.8.2014 do 30.9.2014; so Z. L. Z., Z..F..P.. L. : XXXXXXXXX v období od 22.12.2015, so Z. I. Z. Z., Z..F..P.. L. : XXXXXXXXX v období od 8.2.2016 do 31.3.2016, a naposledy pred nástupom do výkonu trestu podľa vlastnej výpovede mal pracovať v Č. F.,

t e d a

- najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,
č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 , ods. 3 písm. b/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák..

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin podala dňa 18.2.2015 na tunajšom súde obžalobu na obv. M. G., pod sp. zn. 1 Pv 346/14 zo dňa 16.2.2015, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

„ako otec mal U. G., D.. X.X.XXXX a mal O. G., D.. XX.X.XXXX, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu zo Zákona o rodine a určenú rozsudkom Okresného súdu v Martine pod č. k. 5P/12/13-14 zo dňa 30.10.2013, vykonateľným dňa 26.11.2013, ktorým sa zaviazal prispievať na výživu mal. O. sumou 80,-Eur a mal. U. sumou 100,-Eur mesačne od 1.9.2013, vždy do každého 25-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky O. M., D.. XX.X.XXXX, ktorej boli dcéry zverené do osobnej starostlivosti, pričom túto povinnosť si neplní pravidelne a v určenej výške od mesiaca september 2013 doposiaľ (vrátane mesiaca január 2015), s výnimkou úhrady vo výške 50,-Eur v januári 2014, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške 3.010,-Eur, a to aj napriek tomu, že bol a je živnostník a ako sám uviedol, dosahuje príjem, z ktorého by bol schopný platiť výživné vo výške, v akej sa zaviazal v súdnom rozhodnutí, od 6.8.2014 do 9.9.2014 bol zamestnaný v Z. J. Z. Z., Z..F..P.. a pracovný pomer bol ukončený v skúšobnej dobe,“

Samosudca Okresného súdu Martin vykonal na hlavných pojednávaniach dokazovanie výsluchom obžalovaného M. G.; výsluchom svedkyne oprávnenej O. M.; ako aj prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise podľa § 269 Tr. por..

Obžalovaný M. G. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vypovedal, že v prvom rade by chcel uviesť, že nie je biologickým otcom U. G.. Biologický otec sa o maloletú nezaujíma. Ďalšia vec je, že nie je správne vyčíslená dlžná suma výživného. Vedie sa voči nemu exekúcia na exekútorskom úrade O.. O. H. S. O.. Tento mu tiež odobral motorové vozidlo. Postup exekútora namietal aj na Slovenskej komore exekútorov, pričom sťažnosť bola čiastočne opodstatnená. K spisu exekútora sa zatiaľ nedostal, takže nevie sa jednoznačne vyjadriť aká je výška aktuálne dlžného výživného. Snažil si to zisťovať u exekútora, ale bezúspešne. Kvôli tomu podával aj sťažnosti. Malo mu byť doposiaľ strhnuté cca 800,-Eur. Nejakých 50,-Eur sám posielal. Zatiaľ pracuje ako živnostník. Robí stavebné práce. Príjem má. Nepracuje pre spoločnosť L. asi od novembra 2014. Za rok 2014 mal zisk okolo 1.000,-Eur. Naposledy poslal výživné začiatkom roku, myslí, že v januári, februári a marci 2015. Tiež si peniaze musí zarobiť. V januári 2015 mu pomáhali rodičia. Nie je vlastníkom nehnuteľnosti ani ničoho iného. Rodičia mu pomáhajú stravou. Vedie si evidenciu od začiatku roku 2015. Má tam napísané 50,-Eur. Za rok 2014 odhadom zaplatil asi 900,-Eur. Všetky doklady má exekútor. Odovzdal to exekútorovi Z. a ten potom H.. Neplatil výživné na mal. U., nakoľko nie je jej biologickým otcom a nebolo mu umožnené sa s ňou stretávať. Oprávnená s tým najprv súhlasila, ale potom nesúhlasila. Má ešte s bývalou manželkou M. G. konanie o zanedbanie povinnej výživy.

Svedkyňa oprávnená O. M. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaný má na staršiu dcéru U. platiť výživné 100,-Eur a na mal. O. G. má platiť 80,-Eur. Od vynesenia rozsudku o určení výživného sú problémy s platením. Nemá prehľad o tom, koľko dlhuje obžalovaný na výživnom k dnešnému dňu. V januári 2015 jej obžalovaný poslal 50,-Eur a vo februári 2015 tiež poslal 50,-Eur. Snaží sa, aby deti netrpeli núdzou, ale pomáhajú jej rodičia. Pracuje ako obchodná zástupkyňa v spoločnosti L., príjem teda má. Obžalovaný je živnostník, nevie či má nejaké zákazky. V decembri 2014 jej prišlo od exekútora H. 180,-Eur a v máji 2015 suma 440,-Eur. Viac menej obžalovaný nemá záujem o deti. A keď má záujem, tak sa chce rozprávať len telefonicky. Darčeky deťom nekupuje, ani oblečenie, nedáva im peniaze. Záujem o deti prejaví asi 4 - 5 krát do roka. Ona nezakázala deťom, aby sa bavili s obžalovaným. Mladšia dcéra sa s ním nechce stretnúť. Obžalovaný nie je biologickým otcom mal. U.. Určite si uvedomoval následky pri zápise dieťaťa do rodného listu. Predtým nebola iná exekúcia na výživné. Vo veci sp. zn. 5P/12/2013 rovno podávala návrh na vykonanie exekúcie.

Na podklade listinných dôkazov mal súd preukázané, že obžalovaný M. G. je otcom mal. detí U. G., D.. X.X.XXXX a O. G., D.. XX.X.XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 5P/12/13-14

zo dňa 30.10.2013, právoplatným dňa 18.11.2013 a vykonateľným dňa 26.11.2013 bola mal. O. G. zverená do osobnej starostlivosti matky O. M., D.. XX.X.XXXX a zároveň týmto rozsudkom bola schválená rodičovská dohoda, podľa ktorej sa otec zaviazal prispievať na výživu mal. O. sumou 80,- Eur mesačne a mal. U. sumou 100,-Eur mesačne, počínajúc od 1.9.2013, vždy do každého 25-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Mal. U. G. bola do osobnej starostlivosti matky zverená rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 16P/68/2007-12 zo dňa 8.10.2007, ktorým výživné určené nebolo. Podľa zhodných výpovedí obžalovaného a oprávnenej od tohto času nedošlo k zmene výšky výživného. Návrh obžalovaného na zníženie výživného na sumu minimálneho výživného 30 % zo sumy životného minima na každé dieťa bol podaný na tunajšom súde až dňa 26.8.2016, pričom uznesením OS Martin sp. zn. 19P/5/2016 zo dňa 6.9.2016 bola prenesená miestna príslušnosť na Okresný súd Žilina, teda vo veci nebolo doposiaľ meritórne rozhodnuté. Vyživovacia povinnosť rodičov k mal. deťom nepochybne stále trvá, nakoľko tieto si ešte plnia povinnú školskú dochádzku na základnej škole. Pokiaľ sa jedná o dcéru U. G., obžalovaný poukazoval, že nie je biologickým otcom dieťaťa a podával i návrh na zapretie otcovstva. Uvedené konanie sa viedlo na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10C/97/2015 a bolo právoplatne zastavené uznesením č.k. 10C/97/2015-19 zo dňa 31.8.2015.

V súlade s ust. § 278 ods. 2 Tr. por. súd pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný M. G. sa dopustil skutku tak ako je uvedený vo výroku o vine tohto rozsudku. Trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. sa dopustí ten, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného. Ide o trestný čin, ktorý má charakter pokračovacieho trestného činu s prvkami hromadného trestného činu. Podľa § 122 ods. 13 Tr. zák., ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, ide v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. V danom prípade súd preto upravil skutkovú vetu pokiaľ ide o obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti za čas od mesiaca september roku 2013 až do 31. mája roku 2016, kedy obžalovaný nastúpil na výkon trestu odňatia slobody. Súdo do doby neplnenia vyživovacej povinnosti nezapočítal dlžnú sumu výživného za obdobie od mesiaca jún 2016 až do vyhlásenia rozsudku, nakoľko obžalovaný vykonáva 8-mesačný trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v Ú. Z.. Z dôvodu objektívnej možnosti dosahovať v ÚVTOS iba nízky príjem v prípade zaradenia do práce, nie je u obžalovaného naplnená obligatórna zložka subjektívnej stránky trestného činu, teda zavinenie. Obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., keďže najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas. V prejednávacom prípade ide o obdobie neplnenia vyživovacej povinnosti celkom po dobu 33 mesiacov, čo nepochybne možno považovať za dlhší čas. Na možnosť prísnejšieho posúdenia činu ako tento právne kvalifikovala obžaloba súd obžalovaného upozornil v zmysle § 284 ods. 2 Tr. por. ešte na hlavnom pojednávaní dňa 14.9.2015.

Vyživovacia povinnosť obžalovaného vyplýva z ust. § 62 Zákona o rodine, v zmysle ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Hoci súd pri posudzovaní otázky v akej výške je obžalovaný schopný plniť vyživovaciu povinnosť v zásade nie je viazaný rozhodnutím, ktorým v rámci občianskeho súdneho konania bola určená výška výživného, na druhej strane musí vychádzať zo všetkých zákonných kritérií rozhodujúcich pre posudzovanie možností a schopností povinnej osoby plniť si vyživovaciu povinnosť, ktoré sú upravené Zákonom o rodine. Súdo v tomto smere poukazuje najmä na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadla na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. V zmysle § 76 ods. 1 Zákona o rodine sa výživné platí v pravidelných

opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu. Jedná sa o kogentné ustanovenie zákona.

Z výpovedí obžalovaného, svedkyne oprávnenej O. M. ako aj listinných dôkazov súd zistil, že za celé obdobie od septembra roku 2013 až do 31.5.2016 obžalovaný na výživné v prospech mal. detí preukázateľne zaplatil oprávnenej iba sumu 50,-Eur, a to v mesiaci január 2014 platbou na jej bankový účet. Okrem toho svedkyňa O. M. vypovedala, že jej obžalovaný ešte poslal 50,-Eur v januári 2015 a rovnako 50,-Eur vo februári 2015. Podľa správy súdneho exekútora O.. O. H. zo dňa 11.12.2015 bola celkovo v prospech oprávnených vymožená suma 620,-Eur, a to čiastočne - 200,-Eur na základe príkázania pohľadávky a sčasti z výťažku dražby - 440,-Eur (čiastka 20,-Eur bola ponechaná na trovy exekúcie). Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 13.9.2016 ďalej uviedol, že mu bolo ešte strhnuté na výživné zo zárobku za mesiace január a február 2016 vo výške 100,-Eur. Podľa jeho výpovede by mala byť na výživné započítaná aj platba 640,-Eur, ktorú zaplatil jeho otec M. G., starší ako dlh voči Z.. Y., pričom túto sumu mu postupne splácal. S oprávnenu sa mali dohodnúť, že na vyplatenie dlhu voči Z.. Y. má použiť peniaze na výživné. Po prepočte platieb, ktoré bol obžalovaný povinný zaplatiť za mesiace september 2013 až do mesiaca máj 2016 vrátane, tvorí celková suma dlžného výživného najmenej 5.070,-Eur [33 mesiacov x (100,-Eur + 80,-Eur) - (platby 3 x po 50,-Eur + exekúcia 620,-Eur a zrážky 100,-Eur)]. Obžalovaný nepopieral, že skutočne má za uvedené obdobie nedoplatky na výživnom, i keď podľa neho ide o výrazne nižšiu dlžnú sumu okolo 2.000,-Eur. Kedy a aké sumy okrem vyššie uvedených mali byť z jeho strany v prospech oprávnenej zaplatené však nekonkretizoval ani nepreukázal žiadnym dôkazom. Pokiaľ v prípravnom konaní doložil niekoľko ďalších platieb na účet oprávnenej (č.l. 61 - 66 spisu), v danom prípade sa tieto sčasti týkali ešte obdobia pred mesiacom september roku 2013, a po tomto období išlo o sumu celkovo 700,-Eur. K týmto platbám sa svedkyňa oprávnená vyjadrovala, že výživného sa týkala iba platba 50,-Eur v januári 2014 a zvyšné sumy boli časti jej provízií za uzatváranie zmlúv v Z.. L., Z..F.P., pre ktorú pracoval obžalovaný, ale ona mu vybavovala klientov. Až následne od marca 2014 začala oficiálne pracovať pre túto spoločnosť ako obchodný zástupca aj ona. Faktúry vystavené na O. M. boli vo výške - február 2014 v sume 100,-Eur, marec 2014 v sume 1.329,50,-Eur a apríl 2014 v sume 908,10,-Eur (čo zodpovedá listinným dôkazom na č.l. 57 - 59 spisu). Tieto skutočnosti potvrdzuje i správa Z.. L., Z..F.P. (č.l. 56 spisu), podľa ktorej boli všetky faktúry vystavené obžalovaným zasielané na účet exekútora O.. Z., na základe príkazu na začatie exekúcie. Obž. M. G. sa vždy dopredu dohodol na vyfakturovaní provízie s O. M.Á.. Akú sumu vyplatila O. M.Á. obž. M. G. resp. na akej sume sa dohodli uviesť nevie.

Ako súd ďalej zistil z rozsudku OS Martin č.k. 3T/176/2014-201 zo dňa 24.8.2015 právoplatného dňa 24.3.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/168/2015, obžalovaný bol tiež odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa dopustil neplnením vyživovacej povinnosti k deťom U. G., D.. XX.X.XXXX a H. G., D.. XX.X.XXXX v období od januára 2014 do 24.8.2015. Matkou detí je bývalá manželka obžalovaného M. G., D.. XX.X.XXXX. Z rozsudku OS Martin č.k. 3T/176/2014-201 je zrejmé, že spomínaná exekúcia u O.. Z. sa týkala práve vymožená výživného na deti U. V. H. G.. Podľa odôvodnenia rozsudku súd dospel k záveru, že obžalovaný sa úmyselne snažil vyhýbať plneniu vyživovacej povinnosti, nakoľko svoje provízie zo Z.. L., Z..F.P. si po vzájomnej dohode napísal na O. M. a preto tieto sumy neboli spoločnosťou L. zaslané súdnemu exekútorovi O.. Z., vymáhajúcemu dlžné výživné v prospech detí U. V. H. G.. V správe zo dňa 1.6.2015 pracovníčka spoločnosti L. súdu oznámila, že po vzájomnej dohode pani M. a pána G., si pani M. vystavila faktúru, ktorá obsahovala aj odmenu za sprostredkovanie pre pána G.. Naviac O. M. podala vysvetlenie, že obžalovanému M.D. G. vyplatila hotovosť vo výške 600,-Eur a ešte zaslala sumu 150,-Eur M. G.. Pokiaľ by sa mala vyjadriť k vystaveným faktúram spoločnosti za odpracované mesiace január 2014, marec 2014 a apríl 2014 uviedla, že časť vyfakturovaných peňazí patrila M. G., ktorý ju požiadal, či by mohol ním uzatvorené faktúry vystavovať na jej meno, s čím súhlasila. Časť vyfakturovaných peňazí teda predstavovala províziu za jej prácu a časť za jeho prácu.

Tvrdenia svedkyne O. M., že platby dokladované zo strany obžalovaného na č.l. 61 - 66 spisu neboli úhradami výživného súd preto považuje za vierohodné. Naviac poukazuje na ust. § 76 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého proti pohľadávkam na výživné je započítanie vzájomných pohľadávok prípustné len dohodou, avšak pri výživnom pre maloleté deti, započítanie nie je možné. Pokiaľ by aj skutočne prichádzala do úvahy určitá dohoda medzi obžalovaným a oprávnenu o kompenzácií vzájomných pohľadávok t.j. pohľadávky na províziu a pohľadávky na výživnom, jednalo by sa o absolútne neplatný právny úkon. Rovnako je tomu v prípade tvrdenia obžalovaného, že malo dôjsť k dohode s oprávnenu,

že jeho otec vyplatí ich pohľadávku voči Z. Y., V.Z., čo bude následne považované za započítanie na platby výživného. Z listín doložených otcom obžalovaného M. G., starším pritom vyplýva, že tento sám je označený v exekučnom konaní ako povinný z exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Martin sp. zn. 1Ro/1907/2014 a teda nepochybne ide o jeho dlžobu.

Čo sa týka námietok obžalovaného, že nie je biologickým otcom mal. U. G., táto skutočnosť nemá vplyv na jeho vyživovaciu povinnosť určenú právoplatným rozsudkom súdu. Obžalovaný je ako otec dieťaťa zapísaný v príslušnej matrike v rodnom liste, pričom otcovstvo doposiaľ zapreté nebolo. V zmysle § 84 Zákona o rodine sa otcovstvo určuje na základe domnienok otcovstva ustanovených zákonom, súhlasným vyhlásením rodičov alebo rozhodnutím súdu. Jedná sa o otázku, ktorú súd nie je oprávnený posudzovať ako predbežnú otázku v zmysle § 7 ods. 2 Tr. poriadku.

Súd ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zo strany obhajoby (výsluch otca obžalovaného k údajnej dohode s oprávnenou M., vyžiadanie aktuálnej správy od exekútora O. H.) a prokurátorky (opätovný výsluch O. M. k aktuálnej výške dlhu na výživnom, vyžiadanie správy od posledného zamestnávateľa a správy od exekútora) odmietol, nakoľko tieto nepovažoval za nevyhnutné, pretože na základe vykonaných dôkazov bol preukázaný skutkový stav veci, o ktorom nemal žiadne dôvodné pochybnosti. K otázkam dlžného výživného sa obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 13.9. vyjadril v tom zmysle, že od pojednávania v minulom roku (14.9.2015) bolo zaplatených 640,-Eur, čo však mala byť uvádzaná platba zo strany jeho otca na zaplatenie dlhu voči Z. Y. Okrem toho mali byť zrážky za mesiace január a február 2016 vo výške 100,-Eur. K exekučnému konaniu u O. H. iba opakovane uviedol, že na neho podával sťažnosť a tiež požiadal o zmenu exekútora, nakoľko jeho postup v rámci exekúcie považuje za nezákonný napr. pri predaji motorového vozidla. Námietky k postupu pri exekúcii však z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti za prečin zanedbania povinnej výživy nie sú relevantné, keďže podstatou tohto prečinu je zavinené neplnenie vyživovacej povinnosti povinným subjektom a nie otázka núteného splnenia či nesplnenia tejto povinnosti v rámci exekúcie. Výsluch otca obžalovaného súd taktiež nepovažuje za potrebný, vzhľadom na skutočnosti, ktoré konštatoval v predchádzajúcom odseku.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku trestného činu, po zhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach súd dospel k záveru, že obž. M. G. neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať a zaopatrovávať iného úmyselným konaním podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona. Obžalovaný nebol počas celého sledovaného obdobia evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi, dávky v nezamestnanosti, ani žiadne iné dávky vyplývajúce zo sociálneho zabezpečenia. V posudzovanom období si nepodával ani návrh na zníženie výživného. Z listinných dôkazov ďalej vyplýva, že bol evidovaný ako živnostník pod obchodným menom M. G., L. : XXXXXXXX, a to v oblasti zámočníctva, pomocné práce na stavbách, montáž sadrokartónových konštrukcií, nákup a predaj zmiešaného tovaru v rozsahu voľných živností, pričom živnosť ukončil až 18.2.2016. Z jeho výpovedí, výpovede oprávnenej i listinných dôkazov tiež vyplýva, že vykonával činnosť obchodného zástupcu pre Z. L., Z..F.P., za čo mu boli vyplácané provízie. V čase od 6.8.2014 do 9.9.2014 bol zamestnaný v Z. J. Z. Z., Z..F.P., a vykonával práce na základe dohody o vykonaní práce uzavretej so Z. V. H. Z., Z..F.P., L. : XXXXXXXX od 1.8.2014 do 30.9.2014, so Z. L. Z. Z..F.P., L. : XXXXXXXX v období od 22.12.2015, so Z. I. Z. Z., Z..F.P., L. : XXXXXXXX v období od 8.2.2016 do 31.3.2016 a naposledy pred nástupom do výkonu trestu podľa vlastnej výpovede mal pracovať v Č. F. vo firme V., pričom dosahoval príjem okolo 15.000,-Kč. Z preukázaných skutočností je zrejmé, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne neplnil, hoci bol zamestnaný resp. vykonával samostatnú zárobkovú činnosť a dosahoval pravidelné príjmy. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že podľa jeho vlastnej výpovede v konaní sp. zn. 3T/176/2014, obdržal z predaja domu po rozvoде s M. G. peňažnú sumu 750 tisíc Sk. Platenie výživného na mal. deti nepochybne bolo v možnostiach i schopnostiach obžalovaného, pričom tento sa až doteraz nedomáhal zníženia výživného a napriek tomu si vyživovaciu povinnosť neplnil za dobu takmer troch rokov prakticky vôbec. Jediné vyššie peňažné sumy, ktoré boli na výživné za toto obdobie uhradené boli nie dobrovoľné platby, ale peniaze vymožené exekúciou. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania súd nemal žiadnu pochybnosť o vine obžalovaného a preto ho uznal za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., na skutkovom základe ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Tr. zák., v zmysle ktorých trest má jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a

súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Z uvedených ustanovení Trestného zákona vyplýva, že základnými funkciami trestu sú represívna, výchovná ako aj preventívna, vo forme individuálnej a generálnej prevencie. Súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Pokiaľ ide o osobu páchatela súd mal preukázané, že obž. M. G. má podľa aktuálneho odpisu registra trestov doposiaľ 6 záznamov. Bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 2T/30/2014 zo dňa 8.9.2014 právoplatným dňa 8.10.2014, a to za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmienčným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 3 roky s probačným dohľadom. V rámci ukladania súhrnného trestu boli pritom vo výrokoch o treste zrušené všetky 4 predchádzajúce trestné rozkazy Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/130/2014, 2T/37/2014, 1T/52/2013 a 2T/95/2013. Jednalo sa o odsúdenia za pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a pokračovací prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 2 Tr. zákona. Obžalovaný sa teda prečinu zanedbania povinnej výživy dopúšťal v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia. Naposledy bol odsúdený spomínaným rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 3T/176/2014-201 zo dňa 24.8.2015 právoplatným dňa 24.3.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/168/2015, na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, so zaradením na výkon trestu do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia. Pri rozhodovaní o ukladaní trestu súd zistil jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona tzn. predchádzajúce odsúdenia za trestné činy. Na druhej strane nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 Tr. zákona. Pri prevahe príťažujúcich okolností sa dolná hranica základnej trestnej sadzby uvedená v osobitnej časti v § 207 ods. 3 Tr. zák. zvyšuje podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. o jednu tretinu (z rozdielu medzi dolnou a hornou hranicou trestnej sadzby podľa § 38 ods. 8 Tr. zák.) t.j. z jedného roka na 2 roky a 4 mesiace. Súd po vyhodnotení osoby páchatela, jeho doterajšieho života, možností nápravy ako aj okolností prípadu uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej (zvýšenej) trestnej sadzby vo výmere 28 mesiacov, ktorý považoval za primeraný na naplnenie prevýchovného, preventívneho i represívneho účelu trestu. Súd obžalovaného v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde v Martine do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2). Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.